

*Verder van de wereld weg
Elke dag een beetje
Dichter naar de hemel toe
Elke dag een treetje
Toon Hermans*

Thuis in Wilrijk is, in het bijzijn van zijn familie, zachtjes ingeslapen op 12 augustus 2021.

Raymond Vantvelt

echtgenoot van
Annie Van den Brande

geboren in Antwerpen op 18 mei 1936.

Omwille van de huidige coronamaatregelen zal het afscheid van Raymond plaatsvinden op vrijdag 20 augustus 2021 in beperkte kring.

U kan de plechtigheid volgen via livestream vanaf 12.00 uur stipt.
Instructies via www.verstraeten-uitvaartzorg.be - 'voor altijd'.

Zijn asurn zal begraven worden in een urnengraf op de begraafplaats van Hoboken.

Rouwadres:
Familie Vantvelt - Van den Brande
Oudehofstraat 18 | 2610 Wilrijk
digitaal: www.verstraeten-uitvaartzorg.be

Dit melden u met droefheid:

Annie Van den Brande,

zijn echtgenote,

Rudi en Bieke Vantvelt - Coenen,
Karen, Jeroen en Britt, Inne en Nikolaas,
Julia Anna en Morris,

Jan en Ingrid Lenaerts - Vantvelt,
Joris en Charlotte, Lise en Hendrik,
Lune en Sen,

Ben en Britt De Wachter - Vantvelt,
Kevin en Kelly, Shari en Dieter,
Mathis, Febe, Lenn en Finn,

Marc en Nancy De Clercq - Vantvelt,
Tommy en Dana, Christophe en Shauni,
Jada en Ruby,
zijn kinderen, klein- en achterkleinkinderen;

zijn zussen, broers, schoonzussen, schoonbroers,
de neven en nichten van de families
Vantvelt en Van den Brande.

*Met dank aan dokter Luc Schoutens en de verpleging van
het Wit-Gele Kruis voor de goede en warme zorgen.*

Er is gelegenheid tot een laatste groet in
Rouwcentrum Verstraeten, Kioskplaats 105
in Hoboken, van maandag tot donderdag tussen
9.00 en 17.30 uur, na telefonische afspraak.
Tel. 03 828 25 09

Mon,

Het is raar dat je er niet meer bent.

Afscheid nemen is moeilijk.

Afscheid nemen bestaat niet....

Zolang wij over jou praten, zullen wij gemis ervaren
en zolang wij jou zullen missen, ben je niet dood,
want dood ben je pas als iedereen jou vergeten is.

Hoe jij onthouden zal worden als echtgenoot, papa, bompa, broer, overgrootvader en
nonkel, konden we daarnet in de dienst al horen.

Ik wil graag, samen met jullie, stilstaan hoe Red Vic, "zijn club", hem zal herinneren.

Red Vic is dankbaar voor de vele fijne momenten die wij samen hebben gedeeld. We zullen
in de toekomst veel anekdotes over Mon blijven ophalen. Herinneringen zijn er eindeloos.

Mon is en blijft voor ons 'het boegbeeld' van Red Vic;

hij was de pionier, een redvic'er in hart en nieren, een manusje van alles, de vrijwilliger van
de eeuw, het grootste clubhart allertijden.

Hij draaide mee in de club als bestuurslid, als begeleider van jeugd- en damesploegen, als
coach, als kritisch lid van de AV, als poetsman, klusjesman, pintentapper en supporter...

Er wordt veel gespeculeerd over de oorsprong van de naam Red Vic, maar één ding is zeker
: het kan geen toeval zijn dat de initialen RV zijn ... Raymond Vantvelt.

Ooit gaf jij jouw moestuin op om het eerste eigen basketbalveld en dé chalet van de club op

te bouwen. Later was je de grote bezieler van de *bouw van 'onze eigen' sporthal*. De verhalen gaan daarbij dat jij, Mon, samen met Annie, de oorspronkelijke bouwmomentjes al snel liet evolueren tot gezellige werkdagen inclusief complete maaltijd. Het motto was: hoe succesvoller de werkdagen, hoe sneller de sporthal er zou staan.

Daarna was jij en bleef je de beschermer van 't veld : elke speler, ouder én coach wist het: met schoenen, of de 'verkeerde' schoenen de heilige parket van het Pachthofplein betreden, dat kan echt niet.

De *organisatie en het onderhoud* van 'jouw' sporthal heb jij, Mon, nooit losgelaten:
- zo was je bij de organisatie van eender welke niet-sportieve activiteit (de quiz, een fuif, een eetfestijn) de man die alles een oogje in het zeil hield. Jij legde zelf mee de matten, ontving de externe leveranciers en gaf de mannen van 't Stad iets te drinken als ze een podium of tafels en stoelen kwamen leveren. Na enkele jaren wisten we: " als de Mon komt kijken, aan de kant blijft en niets zegt... dan hebben we het goed gedaan".
- daarnaast was er ook de maandagochtendploeg, jouw 'vrienden'groepje van vrijwilligers die elke week verzamelden in de sporthal om na de weekends 'op te ruimen'. Jij, Mon, had een takenlijst en verdeelde het werk. De anderen noemden jou 'onzen baas' en ze sloegen zelfs voor de grap aan, zoals in 't leger. De koffiepauzes op zo'n maandagen zullen nu niet meer hetzelfde zijn. De maandagochtendploeg verliest een hele goede vriend.

Ook het *beheer van de cafetaria* was jarenlang in jouw handen, Mon.

De zakjes met het wisselgeld voor de cafetaria (liefdevol gestikt door Annie) werden elke dag klaargemaakt en opgevolgd. Er werd zelfs een 'speciale' brievenbus in de Oudehofstraat ontwikkeld, zodat de 'stortingen' op eender welke nachtelijk uur konden gebeuren... En als je de volgende ochtend opnieuw van (toog)dienst was – zelf met kleine oogjes verscheen, had Mon (en ook Annie) alles al geteld en een nieuwe startkas voorzien. Je kon er echt altijd van op aan: de kassa klopte; het was in orde!

Jij was al die tijd '*supporter*' van het eerst uur. Zowel bij dames- heren- als lage blokwedstrijden was jij, als je niet in de Ardennen zat, paraat. De refs hadden het altijd wel geweten.... : hoe stil en rustig we jou kenden in de club, tijdens de wedstrijden nam jij geen blad voor de mond. Soms tot verlegenheid van je eigen dochters. Ook in de analyse aan den toog achteraf was er steevast een kritische analyse van de arbitrage te horen.

Toen Anke de Mondt, enkele jaren geleden door de toenmalige VBL werd gevraagd om te speechen over de toekomst van het meisjes- en vrouwenbasket had Anke voor alle aanwezige clubs van Vlaanderen een presentatie gemaakt waarin ze onze club prees om alle kansen die ze had gekregen : de familiale sfeer van deze ploeg aan het Valaar, het niveau van de begeleiding ... ze heeft tot op vandaag onze club een heel warm hart

toegedragen. Haar boodschap, Mon, is ook altijd jouw motto geweest. Jij wist maar al te goed dat we goed bezig waren.

Tijdens bbq's, spaghetti-en kaasavonden werd er steevast afgesproken. Jij en Annie hebben niet veel activiteiten gemist. Jij kon dan samen met de 'gevestigde waarden' genieten van het samenzijn, liefst bij enkele flessen wijn. De mannen wisten elke keer opnieuw dat ze zich dat de volgende dag het zouden beklagen. En de vrouwen... zagen dat, maar wisten dat ze de tijd van ons leven hadden.

Vrijwilligers moet je koesteren. Jij, Mon, was de grootste voor Red Vic. Je was er altijd... je was van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat beschikbaar. Toch stelde jij je altijd bescheiden op.

Ooit zei je, Mon: "Ik blijf op post tot de laatste snik" en dat heb je ook gedaan.

De club is je dankbaar, Mon, voor alles wat je voor de club hebt gedaan. We vergeten niet hoe vaak jij jezelf en je familie hebt weggecijferd voor het rood en wit van het Valaar, de club met 1304 als stamnummer.

We kunnen je niet vervangen, Mon, maar we zullen hard ons best doen en jouw gedrevenheid proberen te evenaren. Weet dat al wie jou 'echt' gekend heeft, steeds over 'jouw' basketerfenis en de sporthal zal waken.

We drinken binnenkort een fluitje op jou, Mon ! Het ga je goed !

Tinne Auwerkerken